

*

Хубава княгиня Мария жално съ дружки се прощава, съ бащинъ домъ, съ родителите и съ свой народъ. Латинска императрица тя ще бжде, но между чужди ще живѣе и на чужди езикъ ще се учи да говори. Но какво да прави? Може ли да се противи на бащина царска воля? Пъкъ нали и за доброто на България отива.

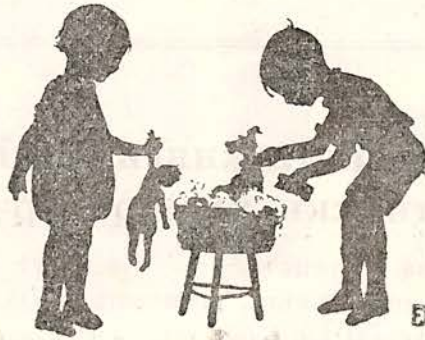
Съ пѣсни и сълзи я дружки обличатъ въ изящно и богато царско облѣкло; по царски баща ѝ иска да я изпрати. Чака вече голѣма и блѣскава свита, начело съ двамата императорски рицари. Наредени сж шестдесетъ коня, натоварени съ злато и сребро, съ всѣ какви копринени дрехи и скпожчени дарове. Съ черзени копринени одеяла сж покрити ко-

нетѣ. И сж толкова дълги, че се влачатъ седемъ осемъ стѣпки по земята. На слугитѣ е заповѣдъ дадена добре да ги пазятъ, да не се изцапатъ и изпокжсатъ изъ пѣтя. Всичко трѣбва да запази своя блѣскавъ и благороденъ изгледъ.

*

А въ Цариградъ се правятъ трѣскави приготовления за царската свадба. Самъ императоръ Хенрихъ, заедно съ всички барони, излѣзе далече отъ столицата да посрѣщне своята невѣста и нейната свита.

Започватъ тържества и празници въ честь на млада царствена двойка. А народа радостно приветствува своята хубава млада императрица.

Елинъ Пелинъ.

ПРОЛѢТЬ.

Ахъ, усѣщамъ иде вече
Пролѣтъта,
Въ ржцетѣ ѝ китка росна
Отъ цвѣтя.

Коситѣ ѝ лози вити
И брѣшлянъ,
Бѣлъ вѣнецъ ѝ на главата
Разпилѣнъ.

Дрехитѣ ѝ рози блѣди,
Сливовъ цвѣтъ,
По устата ѝ пчелитѣ
Сбиратъ медъ.

Дето мине тя съсъ радость
Дава даръ —
Кукуракъ, кокиче бѣло,
Минзухаръ.

А смѣхътъ ѝ — ясно слънце
Надъ свѣта. . .
Излѣзнете да посрещнемъ
Пролѣтъта!

Изъ „Пѣснички“